

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Camilli De Lellis Fvndatoris Religionis Clericorum Regvlarivm Infirmis Ministrantivm

Cicatelli, Sanzio

Antverpiæ

Cap. XXII. Camillus diuinam punctionem interminatur Nouitio ad sæculum
reuertenti: quæ subsecuta est.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37267

CAPVT XXII.

*Camillus diuinam punitionem intermit-
tur Nouitio ad saculum reuertenti: qua
subsecuta est.*

AB ipsis primordiis fundatæ Neapoli
Congregationis, multi iuuenes, bonæ
virtutum eius odore pellecti, cœperunt Ordi-
nis nostri habitum ambire & poscere: ita ut
vnius diei matutino tempore duodecim ad-
miserit Camillus, secumque vnâ Romanam
abduxerit, & tertia Martij, anno millesimo
quingentesimo octogesimo nono, Religiosum
illos habitu ibidem donauerit. Quorum
vnus ego ipse fui, quamuis indignus, qui
hanc postea eiusdem Camilli Vitam scripsi.
Sed quia inter supradictos fuit etiam iuuenis
vnus, Franciscus nomine, cui infortunium
accidit memoratu dignum, non arbitror il-
lud mihi silentio prætereundum; quippe
exemplo & terrori aliis Nouitiis futurum.
Fuit is admissus Neapoli, & Romæ à Ca-
millo vestitus, vt iam indicatum est; sed tam-
inuito & reluctante patre, vt is præ dolo-
morigeretur crederetur. Qui licet primo die
quo iste Nouitius cum Camillo Neapoli
discessit, post eum commutatis equis Calce-
num

num vsque cucurrerit, nec quidquam tum effecerit, tamen Romam denique ad obtinendum & peruincendum, quod tantoperè desiderabat, cùm aduenisset, ibique cum filio seorsum collocutus esset, tandem talibus eum dictis & promissis adortus est, vt vicerit, atque ad sæculum reducerit. Promiserat autem nominatim se illi Neapolim reuerso daturum in coniugem quamdam adolescentulam longè pulcherrimam, cuius insano amore sciebat illum antehac captum esse. Ob hanc promissionem adit Nouitius Camillum, & vestes primas repetit: ille tanta obstupefactus leuitate, nihil non agit & molitur, vt tironem suum in pristino firmet proposito, nec post gustatam Dei sapientiã redire sinat ad vomitum. Tandem cùm ne hilum quidem proficeret, & ille semper magis magisque peruersum obfirmaret animum, statuit illi abscessum permittere. Sed quid? Antequam suas illi vestes restitui iubeat, volens saltem incussis minis eum absterre, cùm aliquamdiu oculos in ipsius vultum defixisset, (perinde quasi in eius fronte legisset quanta illi aliquãdo euentura essent) dicit ei, multis nostrorum præsentibus: *Age frater, quandoquidem iam tibi certum est redire ad sæculum, nec vllum beneficiorum Dei, qui te ab eo liberauit, respectum habes, volo intelligas*

100 VITÆ P. CAMILLI DE LELLIS
te ad seculum redeundo malum finem consecu-
turum, & iustitia manu moriturum. Ac me-
mento sis diei huius, quo tibi hæc prædixi. Quo-
bus dictis eum dimisit, atque ad patrem ibi
quoque præsentem conuersus, haud bene ip-
si fore, nec voluptatem ex eo filio habitu-
rum indicauit. Hæc dicebat vltimâ Martij,
ipso die sancto Parasceues, anno millesimo
quingentesimo octogesimo nono. Res ve-
rò stupenda! Reuersus Franciscus Neapo-
lim, & Doctor Iuris creatus, & magno patri-
gaudio adolescentulam illam adeptus, ali-
quanto tempore in pace & concordia con-
iugali vixit: post autem, Deo ita permitten-
te, in dissidium amore verso, ex aliqua for-
tassis vana suspicione, vt interdum solet, il-
lam licet vterum gerentem interemit: nec eo
parricidio contentus, ancillam quoque, &
ipsam tunc grauidam obruncauit, & vnum
item famulum domus, quos ambos suæ su-
spicionis conscios atque internuntios arbi-
trabatur: cum & aliquantò priùs eadem de
caussa vnâ alteram vetulam mactauisset,
atque sub quoddam domus fundamentum
abiecisset, terraque obruisset. Pro tot homici-
diis posteaquam mœrore confectus pater,
omnes ferè suas opes pro seruanda filio vita
consumpsisset, tandem vltimâ Martij, an-
no M.D.XCVII. die Lunę Hebdomadis sanctę
in

in foro Neapolitano caput filio amputatur. Cum illo vnus è famulis, quòd eorundem delictorù adiutor ac socius extitisset, in furcam actus est. Ita veritas illarum terribilium ac formidandarum Camilli minarum euidenter innouit: quam ipsemet Franciscus in carcere Regio condemnatus, compluribus nostrorum, qui illum ibant consolatum, multis cum lacrymis confessus est. Dicebat enim se eò loci & miseriarù deductum, quòd Congregationis habitum reliquisset. Ex quo etiam die in consequens tempus aiebat se velut sculpta ob oculos portasse Camilli verba & minas, nec illum diè quo discesserat, vquam è memoria dimisisse: precabaturque impensè, vt ipsum precibus suis adiuuarent, maximè in illo vltimo & perquam formidando tempore, quo esset toti Neapolitanæ ciuitati spectaculum sui præbiturus. Cœpit ex eo euentu totam Congregationem ingens stupor, eosque speciatim qui Romæ tum præsentibus erant, cum Camillus cælesti radio illustratus sic eum fuerat allocutus. Atque hoc tantò magis creabat stuporem, quòd hæc vltimâ Martij, & Hebdomade sancta euenerant, qua die illi à Camillo prædicta, & cum minis denuntiata fuerant.